

ŽUPNIJSKO GLASILO

župnij

Svetega Jerneja in Svetega Antona
Padovanskega

Leto XXI; številka 503 datum 8. 4. 2018

Besede, ki jih v velikonočnem času slišimo pogosto, so **'obuditi, zbuditi, prebuditi'** in se seveda nanašajo na **obujenje našega Gospoda od mrtvih** in na **njegovo vstajenje iz groba**. Sveti pisci pa iste izraze pogosto uporabljajo tudi za obuditev in prebuditev ne od mrtvih in iz groba, ampak za prebuditev **iz dremeža in spanja**. Tako govori že prerok Izaija prestolnici Jeruzalem in hčerki Sion: *'Zbudi se, zbudi! Obleci svojo moč, o Sion! Obleci svoja veličastna oblačila, Jeruzalem, sveta prestolnica!'* (Iz 52,1). Gospod nas s podobnimi besedami opominja po evangelistu Marku: *'Čujte torej ... da vas ob nenadnem prihodu Gospod ne najde spečih'* (Mr 13,35-36). Apostol Pavel piše Rimljanom: *'Ura je že, da se iz spanja zbudite. Kajti zdaj je naše zveličanje bliže kakor tedaj, ko smo vero sprejeli'* (Rim 13,11). V prenesem pomenu poziva tudi Efežane: *'Prebudi se, ki spiš, in vstani od mrtvih in razsvetil te bo Kristus'* (Ef 5,14). In podobno razlaga otopelim Korinčanom: *'Zato je med vami mnogo slabotnih in bolehnih in mnogo jih spi'* (1 Kor 11,30). V pismu Tesaloničanom vabi isti apostol: *'Torej ne spimo kakor drugi, ampak čujmo in bodimo trezni. Zakaj kateri spijo, spijo ponoči, in kateri se opijajo, se opijajo ponoči. Mi pa, ki smo otroci dneva, bodimo trezni ter si nadenimo oklep vere in ljubezni in za čelado upanje zveličanja'* (1 Te 5,6-7). V knjigi Razodetja apostol piše angelu Cerkve v Sardah: *'Zbudi se in okrepi drugo, kar je na tem, da umrje ... če se torej ne zbudiš, pridem kakor tat in ne boš opazil, katero uro pridem k tebi'* (Raz 3,2).

Vsi našeti primeri razločno kažejo, da **marsikateri človek**, ki se nam zdi mrtev, v resnici ni mrtev, ampak **spi**. Koliko je med ljudmi in med nami ljubezni in prijateljstev, naklonjenosti in dobrohotnosti, zvestobe in zavez, ki se nam zdijo mrtve, in o katerih smo prepričani, da so mrtve in pokopane, pa v resnici niso mrtve, ampak samo spijo, so samo zadremale in v tesnobi pričakujejo, da jih bo kdo zbudil in obudil. Nekako tako kot je naš Gospod rekel o načelnikovi hčeri, da ni umrla, ampak spi, jo potem prijel za roko in je vstala (Mt 9,24-25).

Naj letošnja velika noč, bratje in sestre, obudi in prebudi v nas vero in prepričanje, da noben človek, pa naj bo naš bližnji ali pa od nas oddaljeni, ni nikoli za nas mrtev in pokopan, ampak speč in dremajoč in čaka, da mu kdo poda roko in ga prebudi, ga prime za roko in ga obudi.

Bodimo do svojih bližnjih in oddaljenih, ki spijo v takšni ali drugačni ječi zamer in ogroženosti, kakor tisti angel, ki ga je Gospod poslal apostolu Petru, ko je spal v ječi, da ga je sunil v bok in ga zbudil ter mu rekel: Hitro vstani! (Apd 12,7).

Bodimo podobni preroku Ezekielu v dolini mrtvaških kosti, ki mu je Gospod rekel: Prerokuj! In ko je prerokoval, je v kosti prišel duh: oživele so in se postavile na svoje noge, silno velika vojska! (Ezk 37,10). Poživimo vero v moč vstajenja našega Gospoda in v možnost vstajenja naših bratov in sester, ki spijo v takšni ali drugačni temi in smrtni senci. *škof Jurij*

Pon., 9. 4. Hugo	Ob 19. uri za + Jožefa Pušnika – <u>po maši:</u> srečanje članov ribniškega ŽPS-ta
Tor., 10. 4. Ezekiel	Ob 19. uri za + Antona Plemena in sina Zvonka
Sre., 11. 4. Stanislav	Ob 9.30 rekolekcija - srečanje dekanijskih duhovnikov v ... Ribnici na Pohorju Bogu in Devici Mariji v zahvalo ter priprošnjo
Čet., 12. 4. Viktor	Ob 19. uri za + Anito Vezonik
Pet., 13. 4. Martin I.	Ob 19. uri za + Marijo in Jožefa Hrastnika
Sob., 14. 4. Lidvina	Ob 17. uri pri Mariji za + Vilmo in Andreja Uran ter Rada, Vilmo in Andreja Kramaršiča Ob 19. uri za + Franca Iršiča ter Marijo in sorodnike
Ned., 15. 4. 3. VELIKONOČNA NEDELJA Ob 8. uri za + Rudolfa Kompoša ter vse + Kompoševe Ob 10. uri na Sv. Antonu za + Jožefo in Antona Reka ter vse + na Šlatnagovem	<i>Ker je Jezus vnel srci učencev iz Emavs, sta še tisto uro odšla svojim prijateljem povedat, kaj sta slišala in videla. Svojega navdušenja nista mogla ohraniti samo zase. Ko sta pozno zvečer prispela v Jeruzalem, sta našla še zbrane enajstere in druge učence. Pripovedovali so si, kaj so doživeli; in njihova pripoved je postala izpoved. Samo videti ne zadošča – treba je tudi dojeti, kaj vidiš. Potem se lahko vstajenje zgodi pri vsakem izmed nas. Ko so si učenci medsebojno pripovedovali, kaj so doživeli, je Vstali stopil mednje in jim je zaželel mir. <u>Pričevalska skupnost učencev</u> je lepa podoba za Cerkev: to je skupnost ljudi, ki si pripovedujemo in pričujemo, kaj smo doživeli, kaj smo videli in spoznali. Eni pripovedujejo o osebnih izkušnjah, drugi se sklicujejo na izkušnje tretjih – kakor učenci v Jeruzalemu. Na svoji poti doživljamo vsi osebne izkušnje; če nam te odprejo oči in nam zagori srce, se srečamo z Vstalim. <u>Za evangelista Luka se vstajenje zgodi takrat, ko se nekaj najgloblje dotakne našega srca, ali kakor je rekel Paul Tilich, kjer nas nekaj »resnično zadene«.</u> To so vsakdanje izkušnje: pogovori, srečanja, pričevanja, kosila, sprehodi, skupno bivanje in evharistija. Veliko se pogovarjamo in se srečujemo z ljudmi. Toda pogovor ostaja pogosto le klepet in naše srečanje le bežen kontakt z ljudmi. Kjer se resnično razvije pogovor, kjer</i>

<p>Ob 11.30 Za + Antona Hartmana in starše ter vse + na Repiškem</p>	<p><i>pričujemo in drug drugemu odpiramo oči, kjer ob pogovoru začne goreti srce – tu se zgodi vstajenje, tu srečamo tudi Vstalega v podobi enega od svojih sogovornikov. Če ljudje pošteno in obenem spoštljivo in z občutkom pričujejo o tem, kar so doživeli na svoj poti in kako to sami razumejo in si razlagajo, je med njimi prisoten sam Vstali. Njihov pogovor postane izkušnja vstajenja. Dotikamo se bistva, nastane vzdušje, v katerem se začuti prisotnost Boga. In ti? Kaj bi rad pripovedoval/a ljudem, ki so ti ljubi? Vstajenje bi zate pomenilo, da slediš temu notranjemu impulzu, ki te sili, da bi z drugimi govoril. Ko se boš opogumil/a in povedal/a to, kar ti že dolgo leži na srcu, boš spoznal/a, kako nastane nov odnos, kako se lahko srca vnamejo in kako v tebi govori sam Vstali.</i></p> <p style="text-align: right;"><i>Anselm Grün, Izkusimo velikonočno veselje</i></p>
--	---

TEDEN MOLITVE ZA DUHOVNE POKLICE

Tudi letos posvetimo vso potrebno pastoralno pozornost obhajanju tedna za duhovne poklice, ki ga bomo obhajali **od 15. do 22. aprila 2018**. Za vodilno misel letošnjega tedna je izbrana misel »**Daj mi poslušno srce**«. Misel je vzeta iz poslanice papeža Frančiška za 55. svetovni dan molitve za duhovne poklice. V omenjeni poslanici papež spodbuja, naj se **globlje zavemo, da je poklicanost k veselju, ki nam ga namenja Bog, v središču našega življenja in da je ta »Božji načrt namenjen možem in ženam vseh časov«**.

SSŠ 4/2018

<p>Pon., 16. 4. Bernardka Lurška</p>	<p>Ob 19. uri Za + Stojana Podlesnika</p>
<p>Tor., 17. 4. Rudolf</p>	<p>Ob 19. uri za + Vincenca Skornišeka</p>
<p>Sre., 18. 4. Evzebij</p>	<p>Ob 8. uri Za žive in + župljane</p>
<p>Čet., 19. 4. Leon IX.</p>	<p>Ob 19. uri za + za vse + na Razbornikovem</p>
<p>Pet., 20. 4. Teotim</p>	<p>Ob 19. uri za + Jožefo in Franca Klemena ter sina Franca</p>
<p>Sob., 21. 4. Anselm</p>	<p>Ob 17.30 prva sv. spoved prvoobhajancev Ob 19. uri za + Milana Založnika ter starše, brate, sestro in nečaka</p>
<p>Ned., 22. 4. 4. VELIKONOČNA NEDELJA NEDELJA DOBREGA PASTIRJA</p>	<p><i>Na 4. velikonočno nedeljo, nedeljo Dobrega pastirja, nas Cerkev vabi, naj vso pozornost namenimo molitvi za nove duhovne poklice. Ves svet, Evropa, pa tudi naše slovenske župnije potrebujejo ljudi, ki bodo svoje življenje podarili Kristusu in Cerkvi. Med glavnimi težavami, ki zadevajo Cerkev, je skoraj povsod na vidnem mestu pomanjkanje duhovnikov. <u>To je dejstvo. In kaj storiti?</u> Koncil in pokoncilski dokumenti močno poudarjajo, da je celotno krščansko občestvo dolžno skrbeti za nove duhovne poklice. Vse Božje ljudstvo naj s primernim krščanskim življenjem ustvarja vzdušje ali atmosfero, v kateri</i></p>

<p>Ob 8. uri za + Jedrto in Antona Reflaka</p> <p>Ob 10. uri na Sv. Antonu za + Franca Jurača ter vse + Osrednikove in Nemčeve sorodnike</p> <p>Ob 11.30 za + Ivana Petruna in starše Petrun</p> <p>Ob 15. uri na Remšniku – srečanje cerkvenih pevskih zborov</p>	<p>bodo duhovni poklici ovrednoteni, spoštovani, zaželeni in priljubljeni. Pri tem imajo odločilni delež družine, ki so kakor <u>prvo semenišče</u>, če se prežete z duhom vere, ljubezni in pristne pobožnosti. Zato moliti za duhovne poklice, pomeni najprej moliti za dobre družine, za očete in matere, ki bodo pripravljene velikodušno sprejeti otroke in bodo s svojim zgledom, z zdravo krščansko vzgojo pripravljali rodovitna tla za vzklitje in rast duhovnega poklica. Razen družine, ima velik delež župnija, kjer se mladi udeležujejo dejavnega verskega življenja. V župnijah, kjer je splošno mnenje naklonjeno duhovnim poklicem, kjer je zavest odgovornosti zanje živa in stalno pričujoča, uspeh, ne-bo izostal. Ob družini in župniji imajo pomembno vlogo pri nastajanju duhovnih poklicev vzgojitelji in učitelji v katoliških šolah in vzgojnih ustanovah, kjer morejo mladi pri nabiranju znanja in izobrazbe spoznati Božji klic in mu slediti. Čisto poseben in učinkovit delež pri duhovnih poklicih imajo duhovniki. Dokument o Duhovniški službi pravi: Vsi duhovniki naj čimbolj kažejo apostolsko gorečnost v skrbi za poklice in naj s svojim osebnim, skromnim, delavnim in veselja polnim življenjem - s tisto srečo, ki naj sije iz njihovega obraza - pritegnejo srca mladine v duhovništvo. To je pričevanje, ki ga upravičeno pričakujejo mladi od duhovnikov, redovnikov in redovnic, diakonov in bogoslovcev. Tega in takšnega pričevanja ne morejo utišati mediji, pa naj so še tako glasni zoper Cerkev, duhovništvo in redovništvo. Moč za to pričevanje, pa daje vztrajna molitev za svetost duhovnikov in za nove poklice. Staro pravilo velja: Duhovnik se ne rodi, za duhovnika se ni mogoče izučiti, duhovništva ni mogoče podedovati ali kupiti, duhovnika je mogoče samo izprositi, izmoliti. Sam Jezus je dejal: Prosíte Gospoda žetve, naj pošlje delavce na svojo žetev ...</p>
---	--

Slušalke ... Videvamo vse več ljudi, ki imajo v ušesih slušalke. Na avtobusu, ob teku, celo v gostilnah in restavracijah. Kaj ni zanimivo, da si ljudje tudi v množici drugih, nadevajo slušalke. Kot bi ne želeli slišati drugega. Kot bi se želeli odmakniti od sočloveka. Tako se zgodijo tudi nesreče. Beremo, kako je mladostnika zbil vlak. Strojevodja mu je sicer piskal, a ga ta ni slišal.

Kaj ko bi si vsi odstranili slušalke z ušes? Kaj ko bi vsi za nekaj trenutkov ugasnili vse elektronske naprave, ki nam kradejo pozornost in polnijo našo prazno notranjost? Tako bi se lahko ozrli naokoli ... Videli bi druge ljudi, ki so kljub množici na vlak, v avtobusu, v restavraciji, v parku ... osamljeni.

Takrat bi lahko zaslišali melodijo lastne duše in jo podelili z drugim.